

OKTOOBER

Jaak Jõerüüt. "Kõik luuletused". lk 133	3
Viivi Luik. "Kogutud luuletused 1962-1997". lk 127	4
Jaak Jõerüüt. "Kõik luuletused". lk 229	5
Lauri Sommer. "K. L. ja N." leheküljed puuduvad	6
Rein Raud. "Unelindude rasked saapad". lk 54	7
Jaak Jõerüüt. "Kõik luuletused". lk 236	8
Lauri Sommer. "Kunagi". leheküljed puuduvad	9

NII NAGU ALATI

kuidas mu peod voolavad tühjaks
võimust ja väest
see mind paelub sel sügisel

kollased lehed, tolmused tuuled,
tänavaristid
nii nagu alati, kuuskümmend aastat,
viis tuhat aastat

*

Kus on see,
kes julgeks tulla
tuulisele lagedale,
välja müüridest
enese seest?

Kahvatuil päevil
otsin ma teda
ega ühelgi kevadel leia.

Õhtul
kerkivad pilved.
Üks neist on kollane lipp.

*

kui Rooma jõudsin tabas mind masendus, raske koorem
langes õlgadele
Vatikanis paavsti akende all tundsin et olen jälle sündinud
korraga kodus ja korraga kadunud
ükski ei tunne mind enam ära
ehkki läheksin otse ja kinnisilmi
parema nurga suurest uksest
kaardiväest mööda piki koridori ja siis paremale, üles
ma tunneks toagi ära, heidaks asemele pikali
kodus ja kodus

*

Vaevu näha inimest,
kaugelt, yle tasandiku
kadumas heinamaatee käänakul,
yksildasel sygispäeval,
näha ainult tydrukukest punases mantlis,
vaadata hästi
ta uttu hajuvat selga
ja väikest musta koera tippimas talle järgi.
Loojanguviirud tumeda metsa kohal
ja teadmine, et täna enam
kellegagi ei kohtu
muudavad selle pildi
kuidagi linnuhydeliseks, inimhapraks
nagu vist muiste
või tuhandete aastate pärast
või ainult täna.

*

Inimene elab, kuni õpib
hoopis. Kuni ei arva, et
salm ongi selge, lõplikud
numbrid peas, ja et
kivi saabki ainult täpselt
sedasi visata. Las olla
pääsukesel muudkui sama
pesa iga räästa all,
ritsikal üks laul
igavesti, meil aga
uus päike igal hommikul,
igal veel oma maitse,
tänaval nimi. Las nad jäädagi
muudkui mööduma, las kihab
nii, et ei hangu: tuksub,
kohiseb, sügeleb, on.

*

tundsin Volterra linnas ära kirku altari
nooltest tabatud Jumalaemaga
oleksin selle ette vaibale põrmu heitnud
ikka veel midagi kahetsedes
vanad võlad kiskusid nüüd pisarad silma
vanaaegne rahu kattis mind
aga ei suutnud ma maha viskuda, midagi oli vahel
olin viisakas

õues kõrvetas päike

olen ikka veel viisakas
sellena tuntakse mind maal ja merel
aga ise mina mitte
sukeldudes ja langedes iga päev
pimedusse või pimestusse

*

Kokkulepe taeva kuma
ja hommikuse lombi vahel

mida kivipõllu veerel
kiivalt endas hoidis väike poiss

kui talt kysiti

kuhu ta kogu päev kadus